

L'Espai Volart dedica una exposició a aquest històric de la figuració catalana dels anys seixanta, artífex d'una pintura fresca i desenfadada que exalta la quotidianitat

La batalla d'Artigau

Maria Palau
BARCELONA

No hi ha artista que en l'actualitat no es faci aquesta pregunta: per a què i per a qui crear? Són temps difícils tant per als talents joves com per als genis consagrats. Francesc Artigau (Barcelona, 1940), que pertany a aquesta segona categoria, intenta relativitzar-ho amb ironia: "En lloc de pintar quadres petits perquè hi ha crisi, prefereixo pintar-los grans. Mela jugo." Tan grans com *La batalla de Sant Pere*, un mural de dos metres d'alçada i quasi sis d'amplada que fins i tot supera els marges de la paret de l'Espai Volart, on s'ha penjat per donar la benvinguda als visitants de l'exposició *L'exaltació del quotidià*, que ressegueix la trajectòria de l'artista des de principi dels anys seixanta, amb una obra primerenca sobre l'arribada dels immigrants a l'estació de França, tot un tribut a la negror de Goya, fins a l'actualitat.

'La batalla de Sant Pere', un immens mural de dos metres d'alçada i quasi sis d'amplada acabat de sortir de l'estudi de l'artista ■ ARXIU

La batalla de Sant Pere, crònica urbana a la cruïlla dels carrers de Sant Pere Més Baix i General Álvarez de Castro, s'incorporarà als fons de la Fundació Vila Casas, on ja hi ha molta obra, i de diferents èpoques, d'Artigau.

L'artista no exposava a la seva ciutat des del 2005. Llavors ho va fer a la sala Parés, però sembla que ha perdut interès a mostrar

les seves peces en espais comercials. "Ara mateix, amb aquests vents que bufen, se'm fa molt feixuc exposar en una galeria i esperar que algú vingui a com-

"No és una retrospectiva, ni és didàctica, ni és demostrativa"

prar. És un mal moment. Treballo al meu ritme i intento sobreviure tan bé com puc", emfasitza.

El projecte de l'Espai Volart és una altra cosa, sobretot perquè és la primera vegada que Artigau llueix el seu treball en un sentit retrospectiu. Bé, retrospectiu fins a cert punt, perquè l'ordre del muntatge no es regeix per cap fil conductor. "No és ni una

exposició retrospectiva, ni didàctica, ni demostrativa", subratlla. Amb una picada d'ullet simpàtica, Artigau ha disposat les obres com si l'Espai Volart fos una casa: hi ha peces que llueixen al carrer, d'altres al jardí, d'altres al rebedor, d'altres a l'estudi, d'altres al saló... Una posada en escena desenfadada i fresca, com ho és la mateixa pintura d'Artigau.

Volart ha dedicat les seves dues plantes a la mostra (oberta fins al 24 de juny) d'aquest talent que ha estat fidel a l'ideari de la figuració però sempre reinventant-se i obrint noves línies de treball. Artigau fuig de la monotonia, només cal veure la seva eclèctica paleta de colors, que passen de neutres a atmosfèrics i a vibrants amb gran facilitat. ■